

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **M. G.**

na posiedzeniu bez udziału stron

w Izbie Karnej w dniu 7 listopada 2023 r.,

po rozpoznaniu zażalenia skazanej

na zarządzenie Przewodniczącej Wydziału Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 12 lipca 2023 r., sygn. akt VI WKK 39/23

o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 16 maja 2023 r., sygn. akt VI Ka 590/22

na podstawie art. 530 § 3 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 12 lipca 2023 r. Przewodnicząca Wydziału Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie odmówiła przyjęcia kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 16 maja 2023 r., sygn. akt VI Ka 590/22, stwierdzając, że wobec orzeczonej wobec skazanej kary ograniczenia wolności, została ona oparta na zarzutach prawnie niedopuszczalnych.

Zażalenie na to zarządzenie złożyła skazana, zarzucając wydanie zaskarżonego zarządzenia przez osobę nieuprawnioną oraz wbrew udzielonemu na rozprawie odwoławczej pouczeniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanej okazało niezasadne.

Tytułem wstępu przypomnieć należy, że stosownie do dyspozycji art. 523 § 1 i 2 k.p.k., kasację na korzyść skazanego strony procesowe mogą wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, bądź też z powodu wystąpienia uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Ograniczenie to nie dotyczy jedynie podmiotów specjalnych wymienionych w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 k.p.k.).

W realiach niniejszej sprawy M. G. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie, sygn. akt VIII K 1078/18, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, sygn. akt VI Ka 590/22, została skazana na karę łączną 1 roku i 2 miesięcy ograniczenia wolności.

Wobec powyższego, rodzaj wymierzonej kary ograniczał możliwość wystąpienia w tej sprawie z nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia na korzyść skazanej przez stronę procesową do zaistnienia tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych. Tymczasem w wywiedzionej przez obrońcę kasacji postawiono jedynie zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego o charakterze względnym. Wszystko to zresztą trafnie wyartykułowano w zaskarżonym zarządzeniu, trafnie odmawiając przyjęcia kasacji.

Słuszności analizowanej decyzji nie była w stanie zmienić przedstawiona w zażaleniu argumentacja. W istocie bowiem skarżąca ograniczyła się do kwestii formalnych nie rzutujących na prawidłowość decyzji o odmowie przyjęcia kasacji. Niezasadnie przy tym skazana wskazywała, iż przedmiotowe zarządzenie zostało wydane przez osobę nieuprawnioną. Wskazać bowiem trzeba, że jeżeli ustawa upoważnia prezesa sądu do wydania zarządzenia, to decyzję w tych kwestiach może podjąć także przewodniczący wydziału lub upoważniony sędzia (por. postanowienie SN z dnia 23 marca 2006 r., II KZ 2/06, OSNwSK 2006/1, poz. 617; postanowienie SN z dnia 15 kwietnia 2010 r., III KZ 31/10, OSNwSK 2010/1, poz. 800). Tym samym fakt wydania analizowanego zarządzenia przez przewodniczącą wydziału nie świadczy o jego prawnej wadliwości. Nadmienić przy tym trzeba, że skazana otrzymała jedynie odpis zarządzenia, a nie jego oryginał, który pozostał w

aktach sprawy. Istniejąca na odpisie pieczęć pracownika sądu stanowi jedynie o poświadczeniu decyzji za zgodność z oryginałem, nie zaś o jego wydaniu przez tegoż pracownika.

Podobnie przywołana przez skarżącą okoliczność, iż w toku rozprawy odwoławczej została pouczone o prawie do złożenia kasacji pozostaje irrelevantna dla rozstrzygnięcia. Przede wszystkim na obecnym etapie, wobec braku nagrywania przebiegu rozprawy odwoławczej, nieweryfikowalne jest czy skazana została pouczone o prawie do wniesienia kasacji w zakresie bezwzględnych przyczyn odwoławczych, czy też szerszym. W istocie zatem nie do stwierdzenia pozostaje czy skazana mylnie zinterpretowała wystosowane do niej pouczenie, czy doszło do pomyłki przewodniczącej rozprawy odwoławczej. Nie zmienia to jednak faktu, iż nawet wadliwie udzielone pouczenie nie kreuje, wbrew ustawie, prawa do wniesienia kasacji. Dostrzec przy tym trzeba, iż takim sytuacjom przeciwdziałać ma także obligatoryjny przy nadzwyczajnych środkach zaskarżenia przymus adwokacko-radcowski, zapewniający fachowość zarówno merytoryczną, jak i formalną owych środków.

Jedynie na marginesie wskazać trzeba, że niezasadny był postulat skazanej o wyznaczenie jej obrońcy do sporządzenia zażalenia na zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji. Wbrew zawartej w środku odwoławczej argumentacji wniesienie zażalenia w niniejszej sprawie nie było obwarowane adwokacko-radcowskim przymusem. Stąd też osobiste zażalenie skazanej mogło zostać rozpoznane. Nadto wnoszący kasację obrońca skazanej był uprawniony również do zaskarżenia decyzji o odmowie jej przyjęcia.

Tym samym, uznając, że zażalenie nie zawierało żadnych argumentów pozwalających na przyjęcie odmiennej optyki aniżeli przedstawiona w zaskarżonym zarządzeniu, stwierdzić należało, że nie zasługiwało ono na uwzględnienie.

[SOP]

[ms]

